

מעשה ביהודי שחשב שהוא ירודי – הינדיק

בדרך ספרתי מעשה, והתפללתי שכל מי שיהיה שומעה יהיה לו הרהור תשובה. וזו היא:

מלך אחד היה לו בן יחיד, ונקרא "יהודי", שמו מעין שם רבו, ציון המצוינת. וירד העיט וירד ויט מעל המזבח ונפל הבן לשיגעון שהוא אינו יהודי אלא "ירודי". אברא, יהודי אע"פ שחטא יהודי הוא, אבל סבר כיון שירידת הדורות היא, הוא אינו כלל היהודי האמור במקרא וכולי כי אם "ירודי" סתם. (דהיינו שהוא "בן תירע" או "מסורתי" או "חרדי" או "חסיד" או "דתי-לאומי" או כל מין "ירודי" אחר, אבל יהודי כלל כלל לא.)

ובמחשבתו זאת היה מכניס עצמו היהודי לאונס, נתרחק מעל שלחן אביו והלך כמעט ערום מן המצוות, ונתפרד והתגודד שפך את רוב היין ושמר על הקנקן. ויגבה ליבו בדרך לבו (שקוראים "לאכט אויף די גאנצע וועלט"). וכן היה מקרקר כהינדיק שאין לו עסק בסתרי ממרים ומלכים או סוד טעמי תורה. בקהילה שלנו לא נזהרו במצוות הכלל, אי נמי, לא נזהרו במצוות הפרט מטעם יוהרא.

ויקרא המלך לכל חכמיו שירפאו את הבן מלך שחשב שהוא "ירודי", ולא הועילו. כיצד לא הועילו. כי חכם אחד לימד לבן מלך כיצד להיות יהודי באמת ע"פ המציאות ומנהג האמת והעיון, כי "פרום איז א גאלח", "ואבדיל אתכם להיות לי" וכו', ושמע הבן מלך הכל ובסוף השיב, ומה זה ענייני? הלא אני "ירודי" בלבד ודברייך "גזענות רוחנית".

וחכם אחר בא ואמר שדברי שגעון הבן מלך אינם מיראה ומאהבה, כי אם להיפך, בינה נא זאת. ונענה הבן מלך, אדרבא, זהו מפני שאינני יהודי רק בן כוזר, ירודי חרדי או דתי (או שם אחר). "ורגז ושחק ואין נחת".

ועוד חכם אחר סיפר לבן מלך על הצער הגדול שיש לאביו שטרף טרף בנו, ולא מאסתים ולא געלותים, אך גם לזאת השיב הבן מלך שהסיפור יפה ונאה מאוד אך הוא אינו יכול לסייע בחיפוש הבן מלך כי מה בכחו של בן תירע למצוא בן מלך, מפני ירידת הדורות.

ובא חכם אחד ואמר כי לאלוקים פתרונים, והוא מרוצה לרפאות את הבן מלך בס"ד, עתרת שלום ואמת. ושאלו אותו מה שמו. ואמר, בר נפלי. ולא הניחו לו לרפאות כלל, כי רצו תקומה, ולא נפילה אחר נפילה ח"ו. ולא הניחו לו לגשת, כי אמרו, אם ירידית הדורות כך גרמה, נפילת הדורות על אחת כמה וכמה. אך החכם הפציר מאוד מאוד ולא יכלו לסבול ההפצרות כל כך וגם לא היה עצה אחרת בשום פנים, ובכל זאת הלך. וחלץ עזו וכבוד שם ד' ועוד וישב ערום תחת השלחן אצל היהודי הבן מלך-האמת שחשב שהוא "ירודי", כנ"ל, והיה עמו ואצלו.

ושאל הבן מלך, מי אתה ומה מעשיך פה? השיב לו בר נפלי, ואתה, מה מעשיך פה? וענה, אני ירודי. וענה לו בר נפלי, הלא מלך מלכי הירודים אנכי. וכך ישבו יחד עד שהורגלו זה בזה.

ואז רמז החכם לבני הבית להשליך להם מצוות הגוף, והחל החכם לקיים איזו מצוה בפרהסיא בלי הערמה. ושאל הבן מלך ה"ירודי", מה לך אצל מצוות, הלא אתה ירודי? ואמר החכם ה"ירודי" לבן מלך, למה אתה חושב שמצוות מפקיעים את הירידה? אפשר לקיים מצוות ולהמשיך הלאה להיות "ירודי" טוב! ושמע וקבל ממנו הבן מלך גם כן המצוה.

ואחר איזה זמן רמז והשליכו להם ללבוש עוד מצוה. ושוב הקשה הבן מלך כנ"ל, הרי אין זה ע"פ השקפת הירדות כנ"ל. ושוב השיבו החכם כנ"ל, אז מקיימים כמה מצוות כמאמרם. ואס שלעכט? אפשר לקיים מצוות און אויך זיין א גוטע ירודי! סבר וקבל.

ואחר כך עלה החכם וקירב עצמו אצל השלחן ופירותיו. ואמר לו הבן מלך היהודי שחשב שהוא "ירודי" כנ"ל, שמא שכחת? אנחנו רק ירודים בלבד! ואמר לו החכם, הלא גם גויים אנחנו לא, ומה יזיק אם נשב בשלחן כנ"ל (הכל בזהירות כמובן)? אף נמשיך לחיות כאבותינו על טהרת הירדות גם בשלחן ממש!

וכן התנהג עמו אותו בר נפלי בשום שכל וחכמה עד שריפא אותו לגמרי.

~

ואיך שרפאו לא נספר ובסוף רפאו.

ולמען ידעו כי לא דבר רק הוא, דע שהוא סיפור מעשה משנים קדמוניות, ואע"פ שהוא ישן מכבר, אע"פ כן הוא חידוש נפלא אשר לא נשמעו כאלה מימים קדמונים. כי כבר היה לעולמים בכמה דורות שאומרים כן בחלופי לשונות. ואף אבותיהם טענו כן, וכן בניהם אשר הולידו אחריהם, רק שלא נהגו כן עד הקצה האחרון. וכן דרשו בפסוק ויחכם מכל האדם, "אפילו מן השוטים".

ויש מעשה בבן מלך אחד שנפל לשיגעון שהוא תרנגול הודו הנקרא "הינדיק", שנלקח באמת מהמעשה הזה, עיין שם ותרזה נחת.